

[Hilmar Baunsgaard.]

Det radikale venstre er enig i, at de senere måneders episoder nødvendiggør en afklaring, og som det vil fremgå af min tale, på et par områder også nødvendiggør ny lovgivning. Inden vi i folketinget giver os i lag med dette arbejde, tror jeg imidlertid, det vil være klogt, om vi erindrer, at Danmark har et af de bedst organiserede og i sammenligning med andre vestlige lande også et roligt arbejdsmarked. Over for stemningsbetonede krav om øjeblikkelige ændringer bør vi tage os tid til at se dette, at vi ingen speciel lovgivning har, i sammenhæng med det forhold, at vi har et af de roligste arbejdsmarkeder. Denne placering skyldes altså i første række organisationernes egen indsats. Siden 1899 har der været aftaler mellem arbejdsmarkedets hovedorganisationer indeholdende regler om retten til at organisere sig og om retten til at indgå kollektive aftaler.

En væsentlig årsag til, at det er lykkedes organisationerne at skabe et relativt roligt arbejdsmarked, er formentlig, at der kun i ringe omfang har været konkurrerende organisationer inden for samme arbejdsområde. Danmark har derved undgået den form for arbejdskamp, som skyldes magtkampe mellem organisationer, der henvender sig til samme klientel. Andre lande har ikke været i samme situation og har derfor ofte lidt under netop den form for arbejdskampe.

De aktioner, der har forurologet og har fremkaldt øjeblikksstemningerne, har i stort omfang været overenskomststridige. Det gælder HTs busstrejke, det gjaldt mekanikerstrejken i Kastrup lufthavn, hvor man lammede lufttrafikken ved at sætte sig på startbanerne, og det gjaldt også B & W-strejken, hvor man satte sig foran indkørslen til virksomheden. Disse forhold ordnede arbejdsmarkedet selv, ikke i alle tilfælde tilfredsstillende hurtigt, men de klarede det selv.

En helt anden form for blokade har i de sidste måneder givet anledning til de store avisoverskrifter. Det var Dansk Bogbinder- og Kartonnagearbejder Forbunds blokade over for den meget omtalte papirvirksomhed Bækkelund med det formål at få overenskomst med firmaet. I en sådan situation er det principielt lovligt at benytte

blokadevåbenet, hvilket betyder, at forbundet forbyder sine medlemmer at tage ansættelse på virksomheden, og at man i næste fase beder andre forbund om at varsle sympatikonflikt, således at virksomhedens forbindelser til leverandører og kunder afbrydes. I dette tilfælde valgte forbundet imidlertid at blokere firmaet i fysisk forstand. Virksomheden blev omringet af blokadevagter, som forsøgte at hindre de ansatte i at komme til og fra arbejdet. Når denne metode blev valgt, skyldes det måske, at forbundet tilsyneladende ikke havde medlemmer ansat på virksomheden.

Det er episoderne ved Bækkelund Papirværk og Info på Frederiksberg, der har bragt straffeloven ind i den offentlige debat og har gjort det på en sådan måde, at vi er nødt til få gjort op med det problem. Når man trækker alle politiske og faglige fordomme fra den debat, der har været, bliver tilbage for den almindelige borger en klar opfattelse af, at det ikke må være tilladt at foretage afspærringer, hvor man også, selv om man ikke bruger vold, rent fysisk forhindrer folk i at komme til og fra deres arbejdsplads.

Om denne form for blokade må jeg sige, at hvis det er ulovligt, bør politiet gribe ind, og hvis det er lovligt, bør loven laves om. Det er dér, vi er nu. Politiet greb ikke ind, og vi har nu fået justitsministerens ord for og papir på, at der heller ikke var grundlag for at betragte blokaden af Bækkelund Papirværk som en overtrædelse af gældende lovgivning, og uden ulovlighed er der heller ingen ret til politibeskyttelse for den, det går ud over.

Centrum-demokraterne har valgt at fremsætte et konkret forslag til ændring af straffeloven. Det er muligt, at det er den rigtige fremgangsmåde, og at det er den rigtige tekst. Fra radikal side har vi imidlertid holdt os tilbage med hensyn til den konkrete udformning af en regel, fordi vi vil have justitsministeren til at sætte sit godkendelsesstempel på den formulering, man vælger. Det er muligt, at det ikke er straffeloven, men politivedtægten, vi skal have lavet om; jeg forstår, at justitsministeren under et samråd i retsudvalget har nævnt denne løsning som den, han var mest tilbøjelig til at vælge. Derfor mener jeg også, det må være rigtigt at give ministeren og